
Saundaryalahari

सौन्दर्यलहरी

Document Information

Text title : Saundaryalahari

File name : saundaryalahari.itx

Category : laharI, devii, shankarAchArya, devI, dashamahAvidyA

Location : doc_devii

Author : Shankaracharya

Transliterated by : Anshuman Pandey pandey at umich.edu

Proofread by : Sunder Hattangadi sunder at hotmail.com

Latest update : September 3, 1997, July 19, 2024

Send corrections to : sanskrit at cheerful dot c om

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

April 8, 2025

sanskritdocuments.org

Saundaryalahari

सौन्दर्यलहरी

आनन्दलहरी (१-४०)

शिवः शक्त्या युक्तो यद्वि भवति शक्तः प्रभवितुं

न येद्वं देवो न भलु कुशलः स्पन्दितुमपि ।

अतस्त्वामाराध्यां हरिहरविरिञ्चादिभिरपि

प्रणन्तुं स्तोतुं वा कथमकृतपुण्यः प्रभवति ॥ १ ॥

तनीयांसं पांसुं तव यराणपङ्केरुडभवं

विरिञ्चिस्सञ्चिन्वन् वरयति लोकानविकलम् ।

वडत्येनं शौरिः कथमपि सडस्रेण शिरसां

हरस्संक्षुधैर्न भजति भसितोद्धूलनविधिम् ॥ २ ॥

अविद्यानामन्त-स्तिमिर-मिडिरद्वीपनगरी

जडानां चैतन्य-स्तभक-मकरन्द-स्रुतिञरी ।

दरिद्राणां चिन्तामणिगुणानिका जन्मजलधौ

निमग्नानां दंष्ट्रा मुररिपु-वराडस्य भवति ॥ ३ ॥

त्वदन्यः पाणिभ्यामभयवरदो दैवतगाणः

त्वमेका नैवासि प्रकटितवराभीत्यभिनया ।

भयात् त्रातुं दातुं क्लमपि य वाञ्छासमधिकं

शरण्ये लोकानां तव डि यराणावेव निपुणौ ॥ ४ ॥

हरिस्त्वामाराध्य प्रणतजनसौभाग्यजननीं

पुरा नारी भूत्वा पुररिपुमपि क्षोभमनयत् ।

स्मरोऽपि त्वां नत्वा रतिनयनलेख्येन वपुषा

मुनीनामप्यन्तः प्रभवति डि मोहाय मडताम् ॥ ५ ॥

धनुः पौष्पं मौर्वी मधुकरमयी पञ्च विशिषाः

वसन्तः सामन्तो मलयमरुदायोधनरथः ।

तथाप्येकः सर्वं डिमगिरिसुते कामपि कृपाम्

अपाङ्गात्ते लब्ध्वा जगद्विद-मनङ्गो विजयते ॥ ६ ॥

क्वणत्काञ्चीदामा करिकलभकुम्भस्तननता

परिक्षीणा मध्ये परिणतशरय्यन्द्रवदना ।

धनुर्बाणान् पाशं सृष्टिमपि धधाना करतलैः

पुरस्तादास्तां नः पुरमथितुराडोपुरुषिका ॥ ७ ॥

सुधासिन्धोर्मध्ये सुरविटपिवाटीपरिवृते

मणिद्वीपे नीपोपवनवति चिन्तामणिगृडे ।

शिवाकारे मञ्चे परमशिवपर्यङ्कनिलयां

भजन्ति त्वां धन्याः कतियन चिदानन्दलहरीम् ॥ ८ ॥

मर्डी मूलाधारे कमपि मणिपूरे डुतवलं

स्थितं स्वाधिष्ठाने लृष्टि मरुतमाकाशमुपरि ।

मनोऽपि भ्रूमध्ये सकलमपि भित्वा कुलपथं

सडस्मारे पद्मे सड रडसि पत्या विडरसे ॥ ९ ॥

सुधाधारासारैश्चरणायुगलान्तर्विगलितैः

प्रपञ्चं सिञ्चन्ती पुनरपि रसाम्नाथमडसः ।

अवाप्य स्वां भूमिं भुजगनिभमध्युष्टवलयं

स्वमात्मानं कृत्वा स्वपिषि कुलकुण्डे कुडरिणि ॥ १० ॥

यतुर्भिः श्रीकण्ठैः शिवयुवतिभिः पञ्चभिरपि

प्रभिन्नाभिः शम्भोर्नवभिरपि मूलप्रकृतिभिः ।

यतुश्चत्वारिंशद्भ्रसुदलकलाश्रित्रिवलय- (त्रयश्चत्वारि)

त्रिरेभाभिः सार्धं तव शरणाकोणाः परिणताः ॥ ११ ॥ (यरणाकोणाः, भवनकिणाः)

त्वदीयं सौन्दर्यं तुछिनगिरिकन्ये तुलयितुं

कवीन्द्राः कल्पन्ते कथमपि विरिञ्चिप्रभृतयः ।

यदालोकौत्सुक्यादमरललना यान्ति मनसा

तपोभिर्दुष्प्रापामपि गिरिशसायुज्यपदवीम् ॥ १२ ॥

नरं वर्षायांसं नयनविरसं नर्मसु जडं

तवापाङ्गालोके पतितमनुधावन्ति शतशः ।

गलद्वेणीभन्धाः कुयकलशविस्रस्तसिथया

डटात् त्रुट्यत्काञ्च्यो विगलितदुकूला युवतयः ॥ १३ ॥

क्षितौ षट्पञ्चाशद् द्विसमधिकपञ्चाशद्दुदके
 दुताशे द्राषष्टिश्चतुरधिकपञ्चाशदनिले ।
 द्विवि द्विषट्त्रिंशन्मनसि य यतुष्पष्टिरिति ये
 मयूभास्तेषामप्युपरि तव पादाम्बुजयुगम् ॥ १४ ॥

शरज्जयोत्सनाशुद्धां शशियुतजटाजूटमकुटां
 वरत्रासत्राणस्फुटिकघटिकापुस्तककराम् ।
 सकृन्न त्वा नत्वा कथमिव सतां सन्निदधते
 मधुक्षीरद्राक्षामधुरिमधुरीणाः भणितयः ॥ १५ ॥ var कृणितयः
 कवीन्द्राणां येतःकमलवनजालातपरुचि
 भजन्ते ये सन्तः कतिचिदरुणामेव भवतीम् ।
 विरिञ्चिप्रयस्यास्तरुणतरशृङ्गारलहरी-
 गभीराभिर्वाग्भिर्विदधति सतां रञ्जनममी ॥ १६ ॥

सवित्रीभिर्वायां शशिभणिशिलाभङ्गरुचिभिः
 वशिन्याद्याभिस्त्वां सल जननि संयिन्तयति यः ।
 स कर्ता काव्यानां भवति मलतां भङ्गिरुचिभिः
 वयोभिर्वाग्देवीवदनकमलामोदमधुरैः ॥ १७ ॥

तनुच्छायाभिस्ते तरुणतरणिश्रीसरणिभिः
 द्विवं सर्वाभूर्वाभिरुणिमनि मत्रां स्मरति यः ।
 भवन्त्यस्य त्रस्यद्भनडरिणशास्त्रीननयनाः
 सडोर्वश्या वश्याः कति कति न गीर्वाणगणिकाः ॥ १८ ॥

मुपं भिन्दुं कृत्वा कुचयुगमघस्तस्य तदधो
 डरार्धं ध्यायेदो डरमडिषि ते मन्मथकलाम् ।
 स सधः संक्षोभं नयति वनिता एत्यतिलघु
 त्रिलोकीमप्याशु भ्रमयति रवीन्दुस्तनयुगाम् ॥ १९ ॥

किरन्तीमङ्गोभ्यः किरणानिकुरम्भामुतरसं
 दृष्टि त्वामाघत्ते छिमकरशिलामूर्तिमिव यः ।
 स सर्पाणां दर्पं शमयति शकुन्ताधिप एव
 ज्वरप्लुष्टान् दृष्ट्या सुभयति सुधाधारसिरया ॥ २० ॥

तटिल्वेभातन्वीं तपनशशिवैश्चानरमयीं
 निषण्णां षण्णामप्युपरि कमलानां तव कलाम् ।

मडापद्माटव्यां मृदितमलमायेन मनसा
मडान्तः पश्यन्तो दधति परमाह्लादलहरीम् ॥ २१ ॥

भवानि त्वं दासे मयि वितर दृष्टिं सकरुणा-
मिति स्तोतुं वाञ्छन् कथयति भवानि त्वमिति यः ।
तदैव त्वं तस्मै दिशसि निजसायुज्यपदवीं
मुकुन्दब्रह्मेन्द्रस्फुटमकुटनीराजितपदाम् ॥ २२ ॥

त्वया हृत्वा वामं वपुरपरितृमेन मनसा
शरीरार्धं शम्भोरपरमपि शङ्के हृतमभूत् ।
यदेतत्त्वद्रूपं सकलमरुणाम् त्रिनयनं
कुर्यात्प्यामानम्रं कुटिलशशियूडालमकुटम् ॥ २३ ॥

जगत्सूते धाता हरिरवति रुद्रः क्षपयते
तिरस्कुर्वन्नेतत्स्वमपि वपुरीशस्तिरयति ।
सदापूर्वः सर्वं तद्विदमनुगृह्णाति य शिव-
स्तवाज्ञामालम्ब्य क्षणायवितयोर्भूलतिकयोः ॥ २४ ॥

त्रयाणां देवानां त्रिगुणजनिदानां तव शिवे
भवेत् पूजा पूजा तव यरणयोर्या विरचिता ।
तथा छि त्वत्पादोद्गलनमणिपीठस्य निकटे
स्थिता ज्येते शम्भुमुकुलितकरोत्तंसमकुटाः ॥ २५ ॥

विरिञ्चिः पञ्चत्वं व्रजति हरिराप्नोति विरतिं
विनाशं कीनाशो भजति धनदो याति निधनम् ।
वितन्द्री माडेन्द्री विततिरपि संभोवितदृशा
मडासंछारेऽस्मिन् विहरति सति त्वत्पतिरसौ ॥ २६ ॥

जपो जल्पः शिल्पं सकलमपि मुद्राविरचना
गतिः प्रादक्षिण्यङ्कमणमशनाधाडुतिविधिः ।
प्रणामस्संवेशस्सुभमभिलमात्मार्षाणृशा
सपर्यापर्यायस्तव भवतु यन्मे विलसितम् ॥ २७ ॥

सुधामप्यास्वाद्य प्रतिभयजराभृत्युदरिणीं
विपद्यन्ते विश्वे विधिगतमभाद्या दिविषदः ।
करालं यत्स्वेलं कभलितवतः कालकलना
न शम्भोस्तन्मूलं तव जननि ताटङ्गमभिमा ॥ २८ ॥

किरीटं वैरिञ्चं परिहर पुरः कैटभामिदः
 कठोरे कोटीरे स्मलसि जडि जम्भारिमुकुटम् ।
 प्रणम्रेष्वेतेषु प्रसभमुपयातस्य भवनं
 भवस्याभ्युत्थाने तव परिजनोक्तिर्विजयते ॥ २९ ॥

स्वदेडोद्भूताभिर्घृणिभिरणिमाद्याभिरभितो
 निषेव्ये नित्ये त्वामलभिति सदा भावयति यः ।
 किमाश्चर्यं तस्य त्रिनयनसमृद्धिं तृणयतो
 मडासंवर्ताग्निर्विरययति नीराजनविधिम् ॥ ३० ॥

यतुष्पष्टया तन्त्रैः सकलमतिसंधाय भुवनं
 स्थितस्तत्तत्सिद्धिप्रसवपरतन्त्रैः पशुपतिः ।
 पुनस्त्वन्निर्भन्धादभिलपुरुषार्थैकघटना-
 स्वतन्त्रं ते तन्त्रं क्षितितलमवातीतरदिदम् ॥ ३१ ॥

शिवः शक्तिः कामः क्षितिरथ रविः शीतकिरणः
 स्मरो ऽंसः शङ्कस्तदनु य परामारहरयः ।
 अमी ढृल्लेप्माभिस्तिस्त्रुभिरवसानेषु घटिता
 भजन्ते वार्णास्ते तव जननि नामावयवताम् ॥ ३२ ॥

स्मरं योनिं लक्ष्मीं त्रितयमिदमादौ तव मनो-
 निर्धायैके नित्ये निरवधिमडाभोगरसिकाः ।
 भजन्ति त्वां चिन्तामणिगुननिबद्धाक्षवलयः
 शिवाग्रौ जुहन्तः सुरभिघृतधाराढुतिशतैः ॥ ३३ ॥

शरीरं त्वं शम्भोः शशिमिडिरवक्षोरुडयुगं
 तवात्मानं मन्ये भगवति नवात्मानमनघम् ।
 अतश्शेषशेषीत्ययमुभयसाधारणतया
 स्थितः संबन्धो वां समरसपरानन्दपरयोः ॥ ३४ ॥

मनस्त्वं व्योम त्वं मरुदसि मरुत्सारथिरसि
 त्वमापस्त्वं भूमिस्त्वयि परिणतायां न डि परम् ।
 त्वमेव स्वात्मानं परिणामयितुं विश्रवपुषा
 सिदानन्दाकारं शिवयुवति भावेन बिभृषे ॥ ३५ ॥

तवाज्ञायकस्थं तपनशशिकोटिद्युतिधरं

परं शम्भुं वन्दे परिमलितपार्श्वं परचिता ।
यमाराध्यन् भक्त्या रविशशिशुथीनामविषये
निरालोकेऽलोके निवसति छि भालोकभुवने ॥ ३६ ॥

विशुद्धौ ते शुद्धस्फटिकविशदं व्योमजनकं
शिवं सेवे देवीमपि शिवसमानव्यवसिताम् ।
ययोः कान्त्या यान्त्याः शशिकिरणसावृष्यसरणै-
विधूतान्तर्ध्वान्ता विलसति यकोरीव जगती ॥ ३७ ॥

समुन्मीलत् संवित् कमलमकरनैकरसिकं
भजे संसद्भ्रं किमपि मडतां मानसयरम् ।
यदावापादष्टादशगुणितविधापरिणति-
र्यदादत्ते दौषाद् गुणाम्भिलमदृष्यः पय षव ॥ ३८ ॥

तव स्वाधिष्ठाने ह्रुतवडमधिष्ठाय निरतं
तमीडे संवर्तं जननि मडतीं तां य समयाम् ।
यदालोके लोकान् दडति मडति क्रोधकलिते
दयार्द्रा या दृष्टिः शिशिरमुपचारं रययति ॥ ३९ ॥

तटित्वन्तं शक्त्या तिमिरपरिपन्थिस्फुरणया
स्फुरन्नानारत्नाभरणपरिणद्धेन्द्रधनुषम् ।
तव श्यामं मेघं कमपि मणिपूरैकशरणं
निषेवे वर्षन्तं डरमिडिरतमं त्रिभुवनम् ॥ ४० ॥

तवाधारे मूले सड समयया लास्यपरया
नवात्मानं मन्ये नवरसमडाताडवनटम् ।
उभाभ्यामेताभ्यामुदयविधिमुद्दिश्य दयया
सनाथाभ्यां जज्ञे जनकजननीमज्जगद्विदम् ॥ ४१ ॥

सौन्दर्यलहरी

गतैर्माणिङ्गयत्वं गगनमणिभिः सान्द्रघटितं
किरीटं ते डैमं छिमगिरिसुते कीर्तयति यः ।
स नीडेयच्छायाच्छुरणशभलं यन्द्रशडलं
धनुः शौनासीरं किमिति न निबध्नाति धिषणाम् ॥ ४२ ॥

धुनोतु ध्वान्तं नस्तुलितदलितेन्दीवरवनं
धनस्निग्धश्लक्ष्णं चिकुरनिङ्कुरम्भं तव शिवे ।

यदीयं सौरभ्यं सल्लभमुपलब्धुं सुमनसो
वसन्त्यस्मिन् मन्ये वलमथनवाटीविटपिनाम् ॥ ४३ ॥

तनोतु क्षेमं नस्तव वदनसौन्दर्यलहरी-
परीवाडस्रोतःसरणिरिव सीमन्तसरणिः ।
वडन्ती सिन्दूरं प्रबलकबरीभारतिमिर-
द्विषां वृन्दैर्बन्दीकृतमिव नवीनार्ककिरणम् ॥ ४४ ॥

अरातैः स्वाभाव्यादलिकलभसश्रीभिरलडैः
परीतं ते वकुत्रं परिडसति पङ्केरुलरुचिम् ।
दरस्मेरे यस्मिन् दशनरुचिकिञ्जल्करुचिरे
सुगन्धौ माधन्ति स्मरदडनयक्षुर्मधुलिङः ॥ ४५ ॥

ललाटं लावाण्यद्युतिविमलमाभाति तव य-
द्वितीयं तन्मन्ये मकुटघटितं यन्द्रशकलम् ।
विपर्यासन्यासाद्गुभयमपि संभूय य मिथः
सुधावेपस्यूतिः परिणमति राकाडिमकरः ॥ ४६ ॥

भ्रुवौ भुग्ने किञ्चिद्भुवनभयभङ्गव्यसनिनि
त्वदीये नेत्राभ्यां मधुकररुचिभ्यां धृतगुणम् ।
धनुर्मन्ये सव्येतरकरगुडीतं रतिपतेः
प्रकोष्ठे मुष्टौ य स्थगयति निगूढान्तरमुमे ॥ ४७ ॥

अडः सूते सव्यं तव नयनमर्कात्मकतया
त्रियामां वामं ते सृजति रजनीनायकतया ।
तृतीया ते दृष्टिर्दरदलितलेमाभ्युज्ज्वरुचिः
समाघत्ते संध्यां द्रिवसनिशयोरन्तरयरीम् ॥ ४८ ॥

विशाला कल्याणी स्फुटरुचिरयोध्या कुवलयैः
कृपाधाराधारा किमपि मधुराभोगवतिका ।
अवन्ती दृष्टिस्ते भङ्गनगरविस्तारविजया
ध्रुवं तत्तन्नामव्यवहरणयोग्या विजयते ॥ ४९ ॥

कवीनां संदर्भस्तभकमकरन्दैकरसिकं
कटाक्षव्याक्षेपभ्रमरकलभौ कर्णयुगलम् ।
अमुञ्चन्तौ दृष्ट्वा तव नवरसास्वादतरला-
वसूयासंसर्गादलिकनयनं किञ्चिदरुणम् ॥ ५० ॥

शिवे शृङ्गाराद्रा तदितरजने कुत्सनपरा
सरोषा गङ्गायां गिरिशयारिते विस्मयवती । (गिरिशनयने)
उराडिभ्यो भीता सरसिरुडसौभाग्यजननी (जयिनी)
सभीषु स्मेरा ते भयि जननी दृष्टिः सकरुणा ॥ ५१ ॥

गते कर्णाभ्यर्णं गरुत एव पक्ष्माणि दधती
पुरां भेत्तुश्चित्तप्रशामरसविद्रावणकृले ।
धमे नेत्रे गोत्राधरपतिकुलोत्सकलिके
तवाकर्णाकृष्टस्मरशरविलासं कलयतः ॥ ५२ ॥

विभक्तत्रैवार्यं व्यतिकरितवीलाञ्जनतया
विभाति त्वन्नेत्रत्रितयमिदमीशानदधिते ।
पुनः अष्टुं देवान् द्रुडिण्डरिरुद्रानुपरतान्
रजः सत्त्वं भिन्नतम एति गुणानां त्रयमिव ॥ ५३ ॥

पवित्रीकर्तुं नः पशुपतिपराधीनदृष्टये
ध्यामित्रैर्नेत्रैरुणधवलश्यामरुचिभिः ।
नदः शोणो गङ्गा तपनतनयेति ध्रुवममुं
त्रयाणां तीर्थानामुपनयसि संभेदमनघम् ॥ ५४ ॥

निमेषोन्मेषाभ्यां प्रलयमुदयं याति जगती
तवेत्याहुः सन्तो धरणिधररजन्वतनये ।
त्वदुन्मेषाज्जातं जगद्विदमशेषं प्रलयतः
परित्रातुं शङ्के परिहृतनिमेषास्तव दृशः ॥ ५५ ॥

तवापार्णे कर्णेजपनयनपैशुन्ययकिता
निलीयन्ते तोये नियतमनिमेषाः शङ्करिकाः ।
धयं य श्रीर्ब्रह्मदृष्टपुटकवाटं कुवलयम्
जडाति प्रत्यूषे निशि य विधट्य प्रविशति ॥ ५६ ॥

दृशा द्राघीयस्या दरदलितनीलोत्पलरुथा
दवीयांसं दीनं स्नपय कृपया मामपि शिवे ।
अनेनायं धन्यो भवति न य ते डानिरियता
वने वा उर्म्ये वा समकरनिपातो डिमकरः ॥ ५७ ॥

अरालं ते पालीयुगलमगराजन्वतनये

न डेषामाधत्ते कुसुमशरकोदण्डकुतुकम् ।
तिरश्चीनो यत्र श्रवणपथमुल्लङ्घ्य विलस-
न्नपाङ्गव्यासङ्गो दिशति शरसंधानधिषणाम् ॥ ५८ ॥

स्फुरद्गण्डाभोगप्रतिकृतितटाटङ्गयुगलं
यतुश्चक्रं मन्ये तव मुपमिदं मन्मथरथम् ।
यमारुह्य द्रुष्यत्यवनिरथमर्कन्दुयरणं
मडावीरो मारः प्रमथपतये सञ्जितवते ॥ ५९ ॥

सरस्वत्याः सूक्तीरमृतलहरीकौशलहरीः
पिबन्त्याः शर्वाणि श्रवणयुलुकाभ्यामविरलम् ।
यमत्कारश्चाधायलितशिरसः कुण्डलगाणो
ज्जलत्कारैस्तादैः प्रतिवचनमायष्ट एव ते ॥ ६० ॥

असौ नासावंशस्तुलिनगिरिवंशध्वजपटि
त्वदीयो नेदीयः कृतु कृतमस्माकमुच्यितम् ।
वडन्नन्तर्मुक्ताः शिशिरतरनिश्चासगलितं
समृद्ध्या यत्तासां बहिरपि य मुक्तामणिधरः ॥ ६१ ॥

प्रकृत्या रक्तायास्तव सुदति दन्तच्छदरुचेः
प्रवक्ष्ये सादृश्यं जनयतु कृतं विद्रुमलता ।
न बिम्बं तद्धिम्बप्रतिकूलनरागादरुणितं
तुलामध्यारोद्धुं कथमिव विलज्जेत कलया ॥ ६२ ॥

स्मितज्योत्स्नाजालं तव वदनयन्द्रस्य पिबतां
यकोराणामासीदतिरसतया यञ्च्युजडिमा ।
अतस्ते शीतांशोरमृतलहरीमम्लरुचयः
पिबन्ति स्वच्छन्दं निशि निशि भृशं काञ्चिकधिया ॥ ६३ ॥

अविश्रान्तं पत्युर्गुणगण्डाकथाम्नेडनजपा
जपापुष्पच्छाया तव जननि जिह्वा जयति सा ।
यदग्रासीनायाः स्फुटिकदृषदच्छविमयी
सरस्वत्या मूर्तिः परिणामति माण्डिक्यवपुषा ॥ ६४ ॥

रणे जित्वा दैत्यानपडुतशिरस्त्रैः कवचिभिर-
निवृत्तैश्चाण्डांशत्रिपुरहरेनिर्माव्यविमुषैः ।
विशाभेन्द्रोपेन्द्रैः शशिविशदकर्पूरशकला

विलीयन्ते मातस्तव वदनताम्बूलकभलाः ॥ ६५ ॥

विपञ्चया गायन्ती विविधमपदानं पशुपतेः
त्वयारब्धे वक्तुं यलितशिरसा साधुवचने ।
तदीयैर्माधुर्यैरपलपिततन्त्रीकलरवां
निज्जो वीणां वाणी नियुलयति योलेन निभृतम् ॥ ६६ ॥

कराग्रेण स्पृष्टे तुङ्गिनिगिरिणा वत्सलतया
गिरीशेनोदस्तं मुद्गुरधरपानाकुलतया ।
करग्राह्यं शम्भोर्भुजमुकुटवृन्तं गिरिसुते
कथङ्कारं भ्रूमस्तव शिबुकमौपम्यरहितम् ॥ ६७ ॥

भुजाश्लेषान्नित्यं पुरदमयितुः कण्टकवती
तव ग्रीवा धत्ते भुजकमलनालश्रियमियम् ।
स्वतः श्वेता कालागुरुबहुलजम्बालमलिना
मृणालीवालित्यम् वडति यदधो डारलतिका ॥ ६८ ॥

गले रेभास्तिस्रो गतिगमकगीतैकनिपुणे
विवाडव्यानश्रद्धप्रगुणगुणसंभ्याप्रतिभुवः ।
विराजन्ते नानाविधमधुररागाकरभुवां
त्रयाणां ग्रामाणां स्थितिनियमसीमान एव ते ॥ ६९ ॥

मृणालीमृद्धीनां तव भुजवतानां यतसृणां
यतुर्भिः सौन्दर्यं सरसिजभवः स्तौति वदनैः ।
नभेभ्यः सन्त्रस्थन् प्रथममथनादन्यकशिपो-
श्चतुर्णां शीर्षाणां सममभयडस्तार्पणधिया ॥ ७० ॥

नभानामुद्ग्योतैर्नवनलिनरागं विडसतां
कराणां ते कान्तिं कथय कथयामः कथमुमे ।
क्याशिद्धा साम्यं भजतु कलया उन्त कमलं
यद्वि डील्लक्ष्मीयरणतललाक्षारुणदलम् ॥ ७१ ॥

समं देवि स्कन्दद्विपवदनपीतं स्तनयुगं
तवेदं नः भेदं डरतु सततं प्रस्नुतभुजम् ।
यदालोक्याशङ्गाकुलितलृदयो डसजन्कः
स्वकुम्भौ डेरम्भः परिमृशति डस्तेन ञडिति ॥ ७२ ॥

अमू ते वक्षोजवमृतरसमाणिक्यकुतुपौ
 न संद्विडस्मन्दो नगपतिपताके मनसि नः ।
 पिबन्तौ तौ यस्माद्विदितवधूसङ्गरसिकौ
 कुमारावधापि द्विरदवदनकौञ्चदलनौ ॥ ७३ ॥

वडत्यम्ब स्तम्भेरमदनुजकुम्भप्रकृतिभिः
 समारब्धां मुक्तामणिभिरमलां डारलतिकाम् ।
 कुयाभोगो बिम्बाधररुचिभिरन्तः शबलितां
 प्रतापव्यामिश्रां पुरदमयितुः कीर्तिमिव ते ॥ ७४ ॥

तव स्तन्यं मन्ये धरणिधरकन्ये वृदयतः
 पयःपारावारः परिवडति सारस्वतमिव ।
 दयावत्या दत्तं द्रविडशिशुरास्वाधे तव यत्
 कवीनां प्रौढानामजनि कमनीयः क्वथिता ॥ ७५ ॥

डरकोधज्वालावलिभिरवलीढेन वपुषा
 गभीरे ते नाभीसरसि कृतसङ्गो मनसिजः ।
 समुत्तस्थौ तस्मादयलतनये धूमलतिका
 जनस्तां जनीते तव जननि रोमावलिरिति ॥ ७६ ॥

यद्वेतत् कालिन्दीतनुतरतरङ्गाकृति शिवे
 कृशे मध्ये डिञ्चिज्जननि तव यद्भाति सुधियाम् ।
 विमर्दैन्योऽन्यं कुचकलशयोरन्तरगतं
 तनूभूतं व्योम प्रविशद्विव नाभि कुडरिणीम् ॥ ७७ ॥

स्थिरो गङ्गावर्तः स्तनमुकुलरोमावलिलता-
 कलावालं कुण्डं कुसुमशरतेजोद्धुतभुजः ।
 रतेर्वालागारं डिमपि तव नाभिर्गिरिसुते
 भिलद्भारं सिद्धेर्गिरिशनयनानां विजयते ॥ ७८ ॥

निसर्गक्षीणस्य स्तनतटभरेण क्लमजुषो
 नमन्मूर्तेर्नारीतिलक शनकैस्त्रुट्यत एव ।
 चिरं ते मध्यस्य त्रुटिततटिनीतीरतरुणा
 समावस्थास्थेभ्यो भवतु कुशलं शैलतनये ॥ ७९ ॥

कुयौ सधःस्विधत्तटघटितकूर्पासामिदुरौ
 कषन्तौ द्योर्भूले कनककलशाभौ कलयता ।

तव त्रातुं भङ्गादलमिति वलङ्गं तनुभुवा
त्रिधा नद्धं द्वेवि त्रिवलि लवलीवल्लिभिरिव ॥ ८० ॥

गुरुत्वं विस्तारं क्षितिधरपतिः पार्वति निजा-
न्नितम्भादाच्छिद्य त्वयि उरराउपेरा निदधे ।
अतस्ते विस्तीर्णो गुरुरयमशेषां वसुमतीं
नितम्बप्राग्भारः स्थगयति लघुत्वं नयति य ॥ ८१ ॥

करीन्द्राणां शुङ्गान् कनककदलीकाङ्गपटली-
मुभाभ्यामूरुभ्यामुभयमपि निर्जित्य भवती ।
सुवृत्ताभ्यां पत्युः प्राणतिकठिनाभ्यां गिरिसुते
विजिग्ये ज्ञानुभ्यां विबुधकरिकुम्भद्वयमसि ॥ ८२ ॥

परजितुं रुद्रं द्विगुणशरगर्भो गिरिसुते
निषङ्गौ जङ्घे ते विषमविशिषो बाढमकृत ।
यदत्रे दृश्यन्ते दशशरकलाः पाद्युगली-
नभाग्रच्छन्मानः सुरमकुटशाणैकनिशिताः ॥ ८३ ॥

श्रुतीनां मूर्धानो दधति तव यौ शेष्परतया
ममाप्येतौ मातः शिरसि द्यया धेडि यरणौ ।
ययोः पाद्यं पाथः पशुपतिजटाजूटतटिनी
ययोर्लाक्षालक्ष्मीरुण्डरिचूडामणिरुचिः ॥ ८४ ॥

नमोवाकं भ्रूमो नयनरमणीयाय पद्यो-
स्तवास्मै द्रन्द्राय स्फुटरुचिरसालकतकवते ।
असूयत्यत्यन्तं यदभिडननाय स्पृहयते
पशूनामीशानः प्रमद्वनकङ्कलितरवे ॥ ८५ ॥

मृषा कृत्वा गोत्रस्मलनमथ वैलक्ष्यनमितं
ललाटे भर्तारं यरणकमले ताडयति ते ।
शिरादन्तःशल्यं दडनकृतमुन्मूलितवता
तुलाकोटिकवाणैः किलिकिलितमीशानरिपुणा ॥ ८६ ॥

डिमानीडन्तव्यं डिमगिरिनिवासैक्यतुरौ
निशायां निद्राणां निशि यरमभागे य विशदौ ।
वरं लक्ष्मीपात्रं श्रियमतिसृजन्तौ समयिनां
सरोजं त्वत्पादौ जननि जयतश्चित्रमिड किम् ॥ ८७ ॥

पदं ते कीर्तीनां प्रपद्यमपदं देवि विपदां
 कथं नीतं सद्भिः कठिनकमठीकर्परतुलाम् ।
 कथं वा बाहुभ्यामुपयमनकाले पुरभिदा
 यदादाय न्यस्तं दृषदि दयमानेन मनसा ॥ ८८ ॥

नभैर्नाकस्त्रीणां करकमलसंकोयशशिभि-
 स्तद्गुणां दिव्यानां लसत एव ते यद्विडं यरणाँ ।
 कृत्वानि स्वःस्थेभ्यः किसलयकराग्रेण ददतां
 ददित्रेभ्यो लद्रां श्रियमनिशमन्नाय ददती ॥ ८९ ॥

ददाने दीनेभ्यः श्रियमनिशामाशानुसदृशी-
 ममन्दं सौन्दर्यप्रकरमकरन्दम् विकिरति ।
 तवास्मिन् मन्दारस्तवकसुभगे यातु यरणे
 निमज्जन्मज्जुवः करण्यरण्यः षट्परण्यताम् ॥ ९० ॥

पदन्यासक्रीडापरिचयमिवारब्धुमनसः
 स्मलन्तस्ते भेलं भवनकलडंसा न जडति ।
 अतस्तेषां शिक्षां सुभगमणिमञ्जुररणित-
 खलादायक्षाणं यरण्यकमलं यारुयरिते ॥ ९१ ॥

गतास्ते मञ्चत्वं द्रुडिण्डरिरुद्रेश्चरभृतः
 शिवः स्वखख्यायाघटितकपटप्रख्यदपटः ।
 त्वदीयानां भासां प्रतिङ्गलनरागारुणतया
 शरीरी शृङ्गारो रस एव दृशां दोग्धि कुतुकम् ॥ ९२ ॥

अरावा केशेषु प्रङ्गितसरला मन्दलसिते
 शिरीषाभा यित्ते दृषदुपलशोभा कुयतटे ।
 भृशं तन्वी मध्ये पृथुरुरसिज्जरोडविषये
 जगत्त्रातुं शम्भोर्जयति करुणा कायिदरुणा ॥ ९३ ॥

कलङ्गः कस्तूरी रजनिकरभिम्भं जलमयं
 कलाभिः कर्पूरैर्मरकतकरण्डं निभिडितम् ।
 अतस्त्वद्भोगेन प्रतिदिनमिदं रिक्तकुडरं
 विधिर्भूयो भूयो निभिडयति नूनं तव कृते ॥ ९४ ॥

पुरारातेरन्तःपुरमसि ततस्त्वय्यरण्ययोः

सपर्यामर्यादा तरलकरणानामसुलभा ।
तथा ङ्येते नीताः शतमभमुभाः सिद्धिमतुलां
तव द्वारोपान्तस्थितिभिरिषिमाद्याभिरमराः ॥ ९५ ॥

कलत्रं वैधात्रं कतिकति भजन्ते न कवयः
श्रियो देव्याः को वा न भवति पतिः कैरपि धनैः ।
महादेवं छित्वा तव सति सतीनामथरमे
कुथाभ्यामासङ्गः कुरवकतरोरप्यसुलभः ॥ ९६ ॥

गिरामार्दुर्देवीं द्रुडिणगृडिणीमागमविद्यो
उरेः पत्नीं पद्मां उरसडयरीमद्रितनयाम् ।
तुरीया कापि त्वं दुरधिगमनिःसीममडिमा
मडामाया विश्वं भ्रमयसि परब्रह्ममडिषि ॥ ९७ ॥

कदा काले मातः कथय कलितालक्तकरसं
पिभेयं विद्यार्थी तव चरणनिर्णोजनजलम् ।
प्रकृत्या मूकानामपि य कविताकारणतया
कदा धत्ते वाणीमुपकमलताम्बूलरसताम् ॥ ९८ ॥

सरस्वत्या लक्ष्म्या विधिडरिसपत्नो विडरते
रतेः पातिप्रत्यं शिशिलयति रभ्येण वपुषा ।
शिरं श्रुवन्नेव क्षपितपशुपाशव्यतिकरः
परानन्दाभिष्यम् रसयति रसं त्वद्भजनवान् ॥ ९९ ॥

प्रदीपज्वालाभिर्दिवसकरनीराजनविधिः
सुधासूतेश्चन्द्रोपलजललवैरर्घ्यरथना ।
स्वकीयैरभमोभिः सलिलनिधिसौखित्यकरणं
त्वदीयाभिर्वाग्मिस्तव जननि वायां स्तुतिरियम् ॥ १०० ॥

॥ इति श्रीमत्परमहंसपरिप्राजकाचार्यस्य
श्रीगोविन्दभगवत्पूज्यपादशिष्यस्य
श्रीमच्छङ्करभगवतः कृतौ सौन्दर्यलहरी सम्पूर्णा ॥

॥ ॐ तत्सत् ॥

(अनुबन्धः Addendum)

समानीतः पद्भ्यां मणिमुकुरतामम्भरमणि-

ભયાદાસ્થાદન્તઃસ્તિમિતકિરણશ્રેણિમસૃણઃ ।

(variations ભયાદાસ્ય ચિન્ગ્ધસ્તિમત, ભયાદાસ્યસ્થાન્તઃસ્તિમત)

દધાતિ ત્વદ્ગુન્ત્રંપ્રતિકૃલનમશ્રાન્તવિકચં

નિરાતકું ચન્દ્રાન્નિજહૃદયપકુરુહમિવ ॥ ૧૦૧ ॥

સમુદ્ભૂતસ્થૂલસ્તનભરમુરશ્ચારુ હસિતં

કટાક્ષે કન્દર્પઃ કતિચન કદમ્બધૃતિ વપુઃ ।

હરસ્ય ત્વદ્ભ્રાન્તિં મનસિ જનયન્તિ સ્મ વિમલાઃ

variations જનયામાસ મદનો, જનયન્તઃ સમતુલાં, જનયન્તા સુવદને

ભવત્યા યે ભક્તાઃ પરિણાતિરમીષામિયમુમે ॥ ૧૦૨ ॥

નિધે નિત્યસ્મેરે નિરવધિગુણે નીતિનિપુણે

નિરાઘાતજ્ઞાને નિયમપરચિતૈકનિલયે ।

નિયત્યા નિર્મુક્તે નિખિલનિગમાન્તસ્તુતિપદે

નિરાતકું નિત્યે નિગમય મમાપિ સ્તુતિમિમામ્ ॥ ૧૦૩ ॥

)

Notes:

The Saundaryalahari, a devotional poem of one hundred hymns, is ascribed to the great teacher Shankaracharya. The poem is divided into two parts; the first part, comprised of verses 1 through 41, is called the Anandalahari, or Wave of Bliss, and verses 42 through 100 comprise the Saundaryalahari, or Wave of Beauty. There are three additional verses, found as verses 101 through 103, which are considered to be interpolations of other scholars, but are included in recensions of the whole work. The hymn, written in the shikharini metre, extols in the Anandalahari, the dynamic aspect of Brahman, as Shakti, manifestations for worship, and the modes of internal meditation. The second part, the Saundaryalahari, contains a magnificent exposition of the beauties of the charming form of the Divine Mother.

The exact number of verses of the Saundaryalahari is debated. Some versions give only one hundred verses, while others add three or four more verses to this number. In editing this electronic edition I cross-referenced the verses herein against ten printed editions, compared the texts, and arrived at one hundred and three verses. This number is what the majority of the printed editions have also listed, so this number is what I shall give as

well. Thus, this edition contains all verses traditionally given in the Saundaryalahari. The order of the verses also varies according to some editions. Again I compared the order to other editions and the order given herein is the order which the majority of those editions have set the verses in.

Encoded and proofread by: Anshuman Pandey (16 April 1996) pandey at umich.edu

Reproofread by Sunder Hattangadi

Saundaryalahari

pdf was typeset on April 8, 2025

Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

